

Tuomo K. Silaste

KERSANTTI RAMA

Seikkailuromaani

Kersantti Rama

© Tuomo K. Silaste

Taitto: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2010

ISBN 978-952-235-176-0

Osa I

1

Ranskan Muukalaislegioonan kersantti Harri Rama oli tullut KLM:n lennolla Brysselistä Helsinki – Vantaan lentokentälle aamulla kello kahdeksan. Vaaleatukkainen, hyvin ruskettu-
nut, lähes 190 cm pitkä, solakka, nuori mies odotti matkatar-
varoitaa. Kersantti seiso i liukuhihnan vieressä yllään mustat
bermundashortsit, musta t-paita ja jaloissaan valkoiset lenkki-
tossut. Paidan rinnassa luki valkoisilla kirjaimilla: I L o v e
U g a n d a . Silmiä peitti tummat aurinkolasit. Kersantti poi-
mi hihnalta suuren, paksulla hampuköydellä sidotun matka-
laukkunsa ja laittoi sen työntökärryille. Varmistettuaan, että
mitään ei puuttunut, Harri Rama heilautti sinisen repun olal-
leen ja läksi työntämään kärryjä kohti ulosmenoporttia. Hä-
nen takanaan tulevat nuoret naiset huokailivat ja joku heistä
sanoi kuuluvalla äänellä suomeksi – Eikö tuo edellä menevä
mies olekin ihana!

Kersantti Rama seiso i taksijonossa. Oli juhannuksen alus-
viikko. Harri nautti raikkaasta ilmasta ja siitä, ettei ollut kuu-
ma. Taksi tuli paikalle. Kuljettaja nosti matkalaukun takati-
laan ja kiirehti paikalleen. – Mihin ajetaan? – Järvenpään.
Taksi läksi liikkeelle. Vuoden 1987 Järvenpään Yhteiskoulun
ylioppilas maksoi taksin, otti vara-avaimen talon etukuistin
kaiteen alta, avasi oven ja meni sisälle. Omakotitalo oli hiljai-
nen. Harri tiesi, että hänen isänsä, lukion historian vanhem-

pi lehtori Waldemar Rama, äitinsä Maarit Karlson – Rama ja pikkuveljensä Jussi olivat menneet mökille juhannuksen viettoon. – Siitä on jo neljä vuotta, kun viimeksi olen ollut täällä. Harri katseli hetken paikkoja ja meni sitten omaan huoneeseensa. Häni laittoi arvokkaat aurinkolasit pöydälle ja tyhjensi shortsien taskut;- savukeaski, tupakansytytin, muutamman englannin punta, joitakin Ugandan sillinkejä ja passi. Tultuaan suihkusta, Harri haki keittiön jääkaapista kylmän oluen, istahti takkahuoneen pehmeään nojatuoliin ja otti pitkän ryydyn kylmää olutta suoraan pullon suusta. Tumpattuun savukkeen tuhkakuppiin, Harri sulki silmänsä ja nukahti.

2

Alokas Harri Rama istui puisella penkillä, nuhrisessa, lautarakenteisessa sotilasparakissa Algeriassa, pääkaupungin Algerin ulkopuolella olevassa Ranskan Muukalaislegioonan Sidim Bel Aminin varuskunnan luentosalissa. Tilaisuus oli ensimmäinen luento uusille, viimeksi värvätyille alokkaille. Odotettiin kapteenia. Alokas Rama, kuten muutkin nuoret miehet, jotka olivat kotoisin monista eri maista, pyyhkivät hikeä otsaltaan. Katossa pyöri kaksi suurta tuuletinta. Luentosalin kaikki ikkunat olivat auki. Rama katseli ympärilleen. Hän havaitsi ikäisensä, samankokoisen vaaleatukkaisen miehen. Tämä osoittautui myöhemmin ruotsalaiseksi, kotoaan karanneeksi kuten hänkin. Harri havahtui.

– Huomio! karjaisi oven vieressä seisova kersantti.

Sisään astui jäntevä, arpinaamainen, siilitukkainen, hiekan värisiin shortseihin ja hihattomaan liiviin pukeutunut mies,

jaloissaan tukevat maihinnousukengät. Asepuvun olkapoleteissa oli kapteenin arvomerkit. Iältään mies oli noin kolmekymmenvuotias. Kapteeni antoi katseensa kiertää alokkaasta toiseen. Harrista tuntui kuin tämä olisi porautunut syvälle hänen sisimpäänsä.

– Istukaa!

– Alokkaat!

– Minä olen kapteeni Georgeos Polus. Nimestäni huolimatta olen ranskalainen. Hetken päästä mies riisui suikkansa ja tunki sen vasemman puoleisen olkapoletin alle. Kapteeni jatkoi karskealla äänellä: Ranskan Muukalaislegiona perustettiin kuningas Ludvig Filipin mahtikäskyllä vuonna 1831 turvaamaan Ranskan etuja merten takaisissa siirtomaissa. Aluksi legionassa oli noin 6000 sotilasta, mutta nyt määrä on laskettu 4000:een mieheen kustannussyistä. Muukalaislegioonan otetaan kaikki terveet 18–40 vuotiaat, kansallisuuksiin katsomatta, välittämättä siitä, millaiset ovat miesten taustat, he voivat olla vankilasta karanneita, pakolaisia, poliittisia vankeja tai seikkailijoita. Kapteeni naurahti – Vieressäanne saattaa istua vaikkapa palkkamurhaaja, me emme kysele kenenkään perään, emme kaipaa oikeita nimiä. Minunkin nimeni on legionan passissa Max Killer. Kapteeni naurahti väkiväisästi. Kapteeni lopetti, otti vyöllään riippuvan, harmaan kenttäpullon, avasi sen korkin ja otti pari pitkästä ryyppyä vettä. Kapteeni jatkoi:

– Kunniakas legioonamme on olemassaoloaikanaan taistellut Ranskalle kuuluvissa Pohjois-Afrikan siirtomaissa, täällä Algeriassa sekä Indokiinassa ja Narvikissa. Selvitettyään vielä pitkään sisäpalveluohjesääntöä kapteeni lopetti sanoihin: Muistakaa alokkaat että, jos te karkaatte ennen viiden vuoden sopimuksen päättymistä, ja kun teidät saadaan kiinni, teiltä riistetään heti sotilasarvonne ja teidät tullaan todennä-

köisesti ampumaan. Kapteeni laittoi suikan päähänsä ja poistui luentosalista. Alokkaat istuivat hiljaisina ja silmäilivät toisiaan pelokkaina.

3

Waldemar heräsi kohmeloisena juhlittuaan ystävien kanssa poikansa lakkiaisia. – Onkohan Harri tullut jo ylioppilastanssiaisista, Waltsu mietti ja avasi Harrin huoneen oven. Pojan vuode oli koskematon, Waltsun silmät avautuivat hetkessä, päätä kolotti, kun hän huusi

– Maarit tule tänne Harrin huoneeseen.

– Kuulitko, ala jo joutua.

Maarit tuli Harrin huoneeseen. Hän katsoi miestänsä. Tämä oli shokissa. – Näetkö Maarit, tuossa sängyssä ei ole nukuttu koko yönä.

– Kyllä Harri tulee kotiin tanssiaisista kunhan ehtii. Nuoret miehet ovat niin erilaisia tänä päivänä kuin silloin, kun me oltiin nuoria.

– Kuinka sinä voit olla noin varma, että Harrille ei olisi sattunut mitään.

– Mennään nukkumaan ja odotetaan aamuun.

Waldemar ei saanut enää unta. Mies pohdiskeli huolestuneena poikansa kohtaloa. Aamu oli jo valjennut, mutta Harria ei vaan kuulunut. Kyllä minun täytyy soittaa Harrin hyvän ystävänsä Johanneksen vanhemmille ja kysyä, onko heidän ylioppilaspoikansa tullut jo kotiin. Soitettuaan Johanneksen vanhemmille ja kuultuaan, että heidänkään poikansa ei ollut palannut ylioppilastanssiaisista kotiin, päättivät molempien

vanhemmat soittaa poliisille ja ilmoittaa heidät kadonneeksi. Tuo aamu oli raskas isku Waldemarille ja Maaritille. Poikia ei kuulunut. Oli kulunut jo kaksi kuukautta, eikä pojista kuulunut mitään. Poliisikaan ei ollut saanut minkäänlaista vihjettä heistä. Harrin vanhemmat olivat murheellisia ja masentuneita. Nämä syyttelivät toisiaan siitä, että he olivat painostaneet Harria kaikenlaisilla vaatimuksillaan, koskien sitä, mitä tämän pitäisi alkaa opiskella. Harri oli ilmoittanut pitävänsä sapattivuoden. Tämä oli liikaa Waldemarille, joka suomi poikaansa olan takaa. Välillä vanhempien riitely muuttui jo käsi-kähmäksi, niin, että Jussi joutui erottamaan heidät toisistaan. – Kyllä Harri ilmoittaa itsestään, kun katsoo sen tarpeelliseksi, Jussi totesi.

4

Ramat eivät puhuneet toisilleen juuri muuta kuin välttämättömmimmät asiat. Maarit oli lähtenyt kampaajalle. Waldemar istui olohuoneessa ja luki päivän lehteä. Olohuoneeseen kuului, kuinka postiluukku kolahti. Lehtori nousi tuolistaan ja kiirehti noutamaan postin. Postin joukossa oli Maaritille osoitettu kirje. Lähettäjäksi oli laitettu Maaritin sisko, Ingrid Karlsson. Kirjesalaisuudesta piittaamatta Waltsu avasi kuoren ja otti sisältä paksun kirjeen. Mies alkoi pamppailevin sydämin lukea kirjettä.

Rakas siskoni Maarit!

Minulla on mielenkiintoisia uutisia sinulle. Kuten varmaan olet tietoinen, pojat Harri ja Johannes ovat olleet täällä Englannis-

sa luonani jo kaksi kuukautta. He kertoivat lähteneensä rahtilaivalla tänne Englantiin ja ilmestyivät luokseni tänne Montpelierin kadulle yllättäen. He kertoivat karanneensa kotoaan, koska kumpikaan ei ollut saanut lupaa viettää sapattivuotta. He voivat aivan hyvin. Meillä on ollut kolmestaan hauskaa. Minä olen kertonut heille mielenkiintoisia asioita Ugandasta, jossa olen toiminut useaan otteeseen Kansainvälisen Punaisen Ristin lääkärinä. Muistan, kun eräänä iltana kerroin heille tohtori Mutapa – Obatan perheestä ja heidän kauniista tyttärestään Angelikasta. Näytin Harrille hänen valokuvansa ja kerroin, että hänellä on kaksi nuorempaa siskoa, Lilian ja Lotta sekä pikkuveli Pablo. Äidin nimi on Eleonora ja isän Idi. He ovat lukeneita ja sivistyneitä ihmisiä. Harri halusi minulta tuon Angelikan kuvan ja kirjoitti sen taakse antamani osoitteen: Edwardinkatu 1, Jinja Uganda. Annoin kuvan hänelle. Oli kulunut jonkin aikaa, kun eräänä päivänä Johannes tuli kaupungilta hätääntyneenä luokseni ja kertoi aivan uskomattoman tarinan. Minusta hän näytti itkeneeltä. Pelästyin ja kysyin häneltä: – Mitä oikein on tapahtunut ja missä Harri on?

Johannes oli pitkään hiljaa ja nyyhkytti. Sitten hän rauhoittui, pyyhki kädellään silmänsä ja alkoi kertoa, et usko mitään? Olin pyörtyä siihen paikkaan, kun hän kertoi minulle itkunsekaisella äänellä, että Harri on liittynyt Ranskan Muukalaislegioonaan. Johannes tiesi ainoastaan sen, että Harri oli matkustanut värvärin mukana joko Algeriaan tai Tunisiaan. Seuraavana päivänä Johannes matkusti takaisin kotiinsa Suomeen. Samana päivänä kävin legioonan Lontoossa olevassa toimistossa, joka muuten on tässä minun asuntoni lähellä, kysymässä tietoja Harrista, mutta minulle kieltäydyttiin antamasta mitään tietoja, koska nuori mies on täysi-ikäinen. Miehen ilmeistä päätellen, oletin, että hän oli kirjoittanut nimensä liittymiskaavakkeeseen.

Tässä nämä suuret ja yllättävät uutiset. Sisko hyvä, koeta kestää. Näytä tämä kirje myös Waltsulle.

Ingrid

Waldemar oli sanaton. Mies ei tiennyt, mitä tehdä. Maarit oli huomaamatta ilmestynyt olohuoneeseen ja kertoi jutulleensa Johanneksen vanhempien kanssa. – Luehan tämä kirje ensin, Waldemar keskeytti ja ojensi kirjeen vaimolleen. – Voi hyvä Jumala, onko meidän Harri liittynyt Ranskan Muukalaislegioonaan. Se on siis totta. Maarit purskahti itkuun. Koottuaan itsensä, Maarit kertoi, että Johanneksen vanhemmat kertoivat samaa, mitä Ingrid kirjoittaa minulle. Johannes oli kertonut vanhemmilleen seuraavaa: kävelimme Oxfordstreetillä ja puhuimme niitä näitä, kun Harri esitti oluelle menoa juuri kohdallamme olevaan publiin. Saatuaamme oluet, istuimme salin hämärässä takaosassa olevassa pöydässä, kun luoksemme tuli keski-ikäinen siviilivaatteissa oleva mies ja kertoi olevansa Ranskan Muukalaislegioonan värväri. Nimeään mainitsematta tämä avasi salkkunsa, otti sieltä kaksi liittymiskaavaketta ja ojensi ne meille molemmille. Mies pyysi lukemaan ne tarkasti ja sitten allekirjoittamaan, jos haluaisimme liittyä Ranskan Muukalaislegioonaan. Harri kirjoitti kaavakkeen alle, mutta minä en. Ennen kuin mies poistui, tämä pyysi saada nähdä Harrin passin. Saatuaan Harrin allekirjoittaman liittymislomakkeen, mies kysyi yllättäen: voitko lähteä heti minun mukanani Legioonan toimistolle, jossa kerron lisää Ranskan Muukalaislegioonasta. Muistan Harrin viimeiset sanat erotesamme kadulla: Nyt pääsen tapaamaan ilmaiseksi Angelikan.

– Komppaniassa herätys! Nigerianlaisyntyinen alikersantti karjui.

Kello oli viisi aamulla. Viileää ilmaa virtasi ikkunasta tupaan. Harri Rama heräsi, hieroi hetken silmiään ja herätti sitten yläpetillä nukkuvan Bengt Levonin. Miehet venyttelivät itseään, potkaisivat jalat kusiluistimiin ja läksivät juoksemaan, tohvelit läpättäen viileää betonilattiaa vasten kohti käytävän päässä olevia suihkutiloja. Kylmä suihku herätti lopullisesti kaverukset. Bengt höpisi potalla istuessaan jotakin tänään tapahtuvasta ylentämistilaisuudesta. Harri ei vastannut. Hänen mielessään pyöri ajatus: Pian oltaisiin Ugandassa ja siellä minä tupaan... – Kuivaa itsesi, äläkä unelmoi, Bengt tönäisi Harria. – Mitä sinä sanoit? – En mitään menenään nyt joutuin tupaan, sillä aamupala on ilmoitettu olevan poikkeuksellisesti jo kello kuusi sen ylentämistilaisuuden vuoksi.

– Kaikilla aikaa puoli tuntia pukeutua paraatipukuun ja pakata omat henkilökohtaiset tavarat, joita jokaisella saa olla ainoastaan selkärepullinen, sama nigerialainen alikersantti karjui.

Harri tyhjensi kaappiaan, katseli sieltä ottamiaan tavaroita ja heitti tarpeettomat pois. Hän katseli hetken ylioppilaslakkiaan ja laittoi sen sitten reppuunsa. Bengt kiroili ja selvitti omaa kaappiaan. Kello seitsemältä alkaisi alokkaiden ylentämistilaisuus. Alokaskoulutus Algeriassa oli takana ja Ugandassa odottivat uudet haasteet. Kaikissa neljässä joukkueessa jännitettiin, kenestä tulee alikersantteja, kenestä korpraaleja. Näiden sotilasarvojen välillä kulki suuri raja. Alikersantit asuivat omissa tuvissaan, söivät omissa pöydässä

heille laitettua ruokaa, joka oli parempaa ja monipuolisempaa kuin tavallisilla sotamiehillä. Alikersanteilla oli myös omat saniteettitilat, joissa oli kuuma vesi. Korpraalien tuvat olivat pienempiä ja niissä oli kerrossängyt, kun alikersanteilla oli jokaisella oma lattialla oleva sänky. Korpraalit joutuivat käyttämään sotamiesten kanssa samoja peseytymistiloja. Harri ja Bengt olivat alokasaikana tutustuneet toisiinsa. He tulivat hyvin toimeen keskenään. Tutustumista helpotti se, että heidät oli laitettu ”punkkpariksi”. Harri nukkui alapetillä ja Bengt ylhäällä. Puoli seitsemältä miehet komennettiin pihalle, järjestäytyneinä joukkueittain. Harri ja Bengt olivat samassa 1. joukkueessa. Kaverukset arvelivat, että se saattoi merkitä sitä, että heidät molemmat ylennettäisiin alikersanteiksi. Perhosiä oli kummallakin vatsassa. Ruoka oli normaalia parempaa ylennys -päivän kunniaksi: Oli grillattuja lampaankyljyksiä, bataattia, maissia ja valkoista leipää. Jälkiruokana oli kaikkien yllätykseksi jäätelöä. Ruokailun osalta tehtiin poikkeus kahdessa suhteessa: – ensinnäkin jokaiselle tarjottiin peltimukillinen rommia ja toiseksi ruokailun jälkeen sai tupakoida pöydässä.

Oli syöty. Miehet odottivat jännittyneenä majuri Rahmont Musaria, komppanian komentajaa. Tämä suorittaisi ylennykset ja ilmoittaisi ylennettävien nimet joukkueittain. Samalla kun majuri Musari saapui, aloitti pieni kenttäsoittokunta Marseljeesin. Sen päätyttyä majuri kiitti alokkaita hyvästä ja innostavasta opiskelusta ja alkoi lukea ylennettävien nimiä joukkueittain. Kaverusten jännitys laukesi, kun majuri Musari luki sekä Harrin että Bengtin nimet alikersanttien kohdalla. Se tiesi sitä, että he saisivat olla edelleen yhdessä, samassa tuvassa. Ylennystilaisuuden päätyttyä, miehet lastattiin kymmeneen suureen kuorma-autoon, joiden lavat oli katettu vihreällä pressulla. Kaverukset istuivat rinnakkain

puisilla penkeillä auton lavalla, reppu jalkojen edessä ja keskustelivat hiljaa keskenään. Ruokailun yhteydessä majuri oli kertonut, että joukkueet lennätetään suurilla Tupolev -miehistönkuljetuskoneilla Algerian sotilaslentokentältä suorana lentona Mombasaan, josta heidät kuljetetaan Nairobin kautta Ugandaan, pieneen Jinjan kaupunkiin Victoriajärven pohjoisrannalla.

– Bengt, pian minä tulen tapaamaan Angelikan, Harri kuiskasi ja hymyili onnellisen näköisenä.

Bengt ei vastannut, vaan jännitti, kun suuret ja raskaat Tupolevit ottivat hitaasti korkeutta moottorit täydellä ujeltaen.

6

Ranskan Muukalaislegioonan 1. komppanian vartioasema oli Jinjan kaupungin ulkopuolella, noin viiden kilometrin päässä kaupungin keskustasta, lähellä Edwartinkatua, jonka varrella oli rikkaiden liikemiesten suuria taloja. Alueella oli aikoinaan ollut arabien rakennuttama suuri vanha linnoitus. Sen sortuneiden ja osin monsuunisateiden murentamien muurien sisäpuolelle oli rakennettu neljä pienempää ja yksi suurempi parakki. Pienemmissä parakeissa oli tilat legioonan neljälle joukkueelle. Paikalliset asukkaat, jotka olivat olleet rakentamassa noita sotilasparakkeja, kutsuivat suurinta p ä ä - m a j a k s i . Siinä oli komppanian koko esikunta, jonka itseoikeutettuna päällikkönä hääräsi australialainen vääpeli Oliver Niclasson, jota miehet kutsuivat Olliksi. Tämä naimaton mies huolehti legioonalaisten varusteista kuin äiti konsanaan, kuunteli osaaottavasti miesten hänelle kertomat surut ja ilot.

Itse majuri Musarikin kävi silloin tällöin juttelemassa Ollin kanssa ja sai kuulla miehistön voinnin.

Majuri Musari oli järjestänyt Harrille ja Bengtille oman huoneen päämajaan. Se oli samalla, pitkällä käytävällä, sen toisessa päässä kuin majurin huoneisto. Muut ykkösjoukkueen sotamiehet ja aliupseerit majoittuivat pihalla oleviin parakkeihin. Näkymä Harrin ja Bengtin huoneen ikkunasta oli ankea: Vain sorteineita vanhan linnoituksen muureja, joiden aukkoihin oli laitettu piikkilankaa ja teräsverkkoa tunkeilijoiden estämiseksi. Vartioaseman takaa alkoi loiva rinne, joka nousi kohti vuoria. Rinteeseen oli rakennettu uusia, pieniä järviruoholla ja bambuilla katettuja, suippokattoisia majoja, joissa asui noin neljäsataa pienen Ablan kylän asukasta. Vielä kymmenen vuotta sitten Ablan kylässä oli asunut lähes 5000 ihmistä, pääasiassa nilotteja, mutta taistelujen pyyhkäistyä Jinjan kaupungin ja pienen Ablan kylän yli, suurin osa asukkaista oli paennut perheineen Kenian puolelle, useimmat pientä jokea pitkin, joka kiemurteli jonkin matkaa Ugandan puolella ja laski lopulta Kenian puolella Victoriajärveen.

Vähitellen komppanian ja kyläläisten välille syntyi keskinäinen luottamus. Paikalliset asukkaat möivät legioonalaisille erilaisia tekemiään tuotteita: taidokkaita käsitöitä, naisten kutomia vaatteita ja hedelmiä ja ostivat legioonalaisilta tupakkaa ja rommia. Komppaniaan oli kantautunut tietoja siitä, että lähellä maan pääkaupunkia Kampalaa käytiin vielä yhteenottoja hallituksen joukkojen ja heimosotureiden kesken siitä huolimatta, että aselevosta oli sovittu.

Ranskan Muukalaislegioonan 1. komppania oli lähetetty maan hallituksen pyynnöstä Algeriasta Ugandaan. Sen tehtävänä oli vartioida Ablan kylästä rinnakkain kulkevia rauta- ja maanteitä rosvoilta ja muilta huligaaneilta. Rauta- ja maantie ulottuivat aina pääkaupunkiin Kampalaan asti. Nämä olivat ainoat väylät, joita pitkin yritettiin toimittaa aseapua Ugandassa piileskeleville sissijoukoille ja erilaisille, epämääräisille yksityisjoukoille.

Komppanian matka Algeriasta Jinjaan oli ollut pitkä ja raskas. Se sisälsi erimuotoisia kuljetuksia. Algeriasta komppania oli lennätetty kahdella venäläisellä Tupolevillä Mombasaan, josta oli jatkettu matkaa Kenian valtion rautateiden vanhoilla härkävaunuilla Nairobiin. Saattoi vaan arvailla, millaisia helvetillisiä pätsjä nuo rautatievaunut olivat. Hiki virtasi ja vettä kului pullokaupalla. Nairobiin saavuttua komppania leiriytyi telttoihin kaupungin laidalle. Vaikka teltatkin olivat kuumia, niissä kuitenkin pystyi tekemään olonsa mukavaksi ja teltoissa makuutilat olivat suorastaan ruhtinaalliset verrattuna härkävaunuihin. Oma kenttäsänky oli toista kuin likainen ja kova lattia ilman patjaa.

Komppanian komentaja, eläkeikää lähentelevä, lyhyenlanta, etelä-afrikkalaissyntyinen majuri Rahmont Musari oli määrännyt komppanialleen kolmen päivän levon. Samalla majuri oli ilmoittanut että, jos päällystö simputtaa miehiä sopimattomilla töillä, hän tulee rankaisemaan näitä ankarasti. Miesten piti saada olla rauhassa ja levätä raskaan matkan jälkeen. Toisen päivän illansuussa Harri ja Bengt läksivät joukkueensa kahden kersantin jeepin kyydissä Nairobiin, tuohon koko Etelä – Afrikan mainostettuun länsimaiseen, suureen

ostosparatiisiin. Toinen kersanteista, joka tunsikaupungin kertoi että kaupunki oli koko Afrikan kaupan- ja erityisesti kahvin ja timanttien kaupan keskus. Kersantti pysäytti jeeppin hinnoiltaan edullisen kulta- ja timanttikaupan eteen ja ilmoitti ostoihin olevan aikaa puoli tuntia. Bengt jäi jeeppiin odottamaan Harria. Pian kolmikko tuli liikkeestä.

– Mitä ostit? Bengt kysyi virne kasvoillaan.

Ostin Angelikalle kultaisen sydämenmuotoisen riipuksen, jossa on kaksi 0.2 karaatin timanttia.

– Harri, sinä taidat olla tosissasi sen tytön suhteen?

Harrin kasvojen ilme kertoi kaiken. Ennen Nairobiin lähtöä Harri kirjoitti kirjeen ystävälleen Johannekselle Suomeen.

Moi Joha!

Siitä on kulunut pitkä aika, kun olemme tavanneet viimeksi siellä Lontoossa. Nyt olen täällä Nairobilin liepeillä ja istun omassa telttasängyssäni tätä kirjettä kirjoittaessani. Eilen ostin kultaisen riipuksen, jossa on kaksi timanttia. Et voi uskoa, kuinka rakastunut olen häneen, kauniiseen Angelikaan. Sitten haluan kertoa sinulle sen, että olen ystäväystynyt ruotsalaisen Bengtin kanssa. Meidät on juuri ylennetty alikersanteiksi. Nukumme vierekkäisissä sängyissä, jotka ovat niin lähellä toisiaan, että voisi koskettaa toista kädellään, jos olisi tarvetta. Bengt on kaikin puolin avoin ja hurmaava. Olen ihastunut häneen. Tulemme muutaman päivän päästä Jinjaan, jossa on meidän tuleva vartioasema, kotimme. Alikersanttina saan palkkaa päivärahat mukaan luettuna noin 15000 Smk puhtaana käteen. Tämä Afrika on kaunistaa aluetta, suorastaan paratiisi. Älä luule, että se johtuu vain Angelikasta.

Terveisin

Harri

Osoitteeni on kirjeen toisella puolella.

Komppania saapui Jinjaan illalla, täyden pimeyden vallitessa. Harri, Bengt ja kaikki sotilaat kiirehtivät kovassa monsuunisaateessa rautatieasemalla odottaviin katettuihin, suuripyöräisiin miehistön kuljetusautoihin. Autoissa ei ollut rekisterilaattoja. Etupuskurissa oli Ranskan Muukalaislegioonan musta lippu, jossa on hyökkäävä pantteri. Nielaistuaan legioonalaiset sisäänsä, kuormurit läksivät vaihteet mouruten rautatieasemalta kohti Jinjan kaupungin ulkopuolella olevaa, pientä Ablan kylää. Kaikki odottivat jännittyneinä, millaisia nuo majurin kuvailemat parakit itse asiassa olivat. Pitikö majurin kuvaus niistä paikkansa. Kahden tunnin ajomatkan jälkeen kuormurit kaarsivat vartioaseman avatusta portista sisään ja pysähtyivät pimeälle pihalle. Miesten oli mahdoton yhä jatkuvassa saateessa hahmottaa kuvaa silmissään noista parakeista. Sisällä näön palautuessa normaaliksi, miehet huomasivat, että majuri Musarin kuvaus vastasi totuutta. Miehet antoivat arvon majurin rehelliselle kuvaukselle. Musari oli tyytyväinen.

Ensimmäinen yö meni varusteiden purkamisessa ja laittamisessa kaappeihin. Seuraava päivä kului vapaamuotoisena perehtymisenä ympäristöön ja vartioasemaan. Vasta kolmantena päivänä komppania pääsi normaaliin, sisäpalveluohjesäännön mukaiseen päiväjärjestykseen. Harri ja Bengt joutuivat samaan ykkösjoukkueeseen, kuten he olivat arvelleetkin tulomatalla. Oman, päämajassa olevan huoneen vuoksi Bengtiä ja Harria alettiin miesten selän takana kutsua majuri Musarin lemmikeiksi. Miehet eivät välittäneen vinoilusta yhtään mitään, vaan laittoivat omasta huoneestaan viihtyisän paikan.

Kaikilla neljällä joukkueella oli käytössään neljä USA:n